

Pacient mého života = já a moje já

Jak to začalo? Domnívám se, že okolo mých čtrnácti let. Víte tehdy, kdy si plánujete svoji budoucnost, jako na růžovém mráčku a nikde se nemluví o složenkách, daních, problémech s muži, dětmi a natož s pochybami o vás samotné. Možná proto, že nechceme své děti vyděsit, jaká pouť je to vlastně čeká. Tak je ani neinformujeme. Vždyť budoucnost a jejich dospělost je ještě tak vzdálená... . Bohužel drazí rodičové, to jsou pouze vaše sny a představy o vašem malém děťátku, které už leckdy chodí na střední a řeší obdobné věci, co vy sami.

Mezi tímto vším jsem si našla i já své ideály a směr, kterým bych chtěla aby se můj život ubíral.

Většinou si v dospívání najdeme své vlastní přednosti a něco, co nás baví. A hledání to nemusí být vždy tak jednoduché, vidíte...?

Já si přála být psycholožkou. Možná to není klasické přání, čím by chtěla dívka ve čtrnácti letech být, ale já ano. Matka mé nejlepší kamarádky byla právě psycholožka, která se zaměřovala na rodinnou terapii. Dříve jsem samotné zaměření ani nechápala, jeho podstata a důležitost mi dochází až teď.

Nesmírně mě nadchla ta její láskyplnost a klid, se kterým se vyjadřovala. Samotné povídání i o škole nebylo vůbec stresující, či podivné. Věříte na auru? Jestli-že ano, pak si dokážete představit, když vám povím, že ona měla tak uklidňující účinek, jaký si jen dovedete představit. Možná mi to tak pouze připadalo, protože já měla poněkud trochu odlišující zázemí a atmosféru.

Abych vám alespoň trochu přiblížila vztah s moji mamkou, vyžaduje to porozumění. My jsme téměř jako kopie. Vzhledem ne tak docela, ale ta vnitřní stránka, ta je až úchvatně stejná. A čím jsem dospívala, tím naše pouto rostlo a já zjišťovala, jak moc jsme stejné. Ty schopnosti a druhy mého chování, jsem připisovala zprvu otci. On je živel. Ale po určité době, kdy jsem mamku odkrývala jako lehký, nadýchaný závoj. Který se pomalu shrnuje a s čistými obrysy krouží kolem každického záhybu, na který narazí. Přičemž se u něj nepatrně zastaví, snad na tak nepatrnou setinu, že se nedá změřit. Přesto je tento lehký pohyb vidět a po této malé zastávce jede opět dolů, až se sesune na samý konec sochy a po každém odkrytí její části se člověku zatají dech. Nad její krásou, půvabem, šarmem a především neobyčejností.

Byly časy, kdy mě přiváděla k šílenství. Ne tak „obyčejně“ jako způsobem, že mi něco zakázala, nařídila, nebo jakýmkoli obdobným, nač si obvykle děti stěžují. Nýbrž jejími vlastnostmi.

Když ji štvála ona sama, pak jsem to stejně pociťovala i já. My měli ještě jedno ohromné pouto, jaké si snad matka s dcerou může přát. Kromě vzájemné lásky a neskonalemu porozumění, se vyskytovala i láska k její mamce. Tudíž mé babičce. Ta bohužel v mých šesti letech zemřela. Ale mé vzpomínky jsou natolik silné, že vnímám i přes prázdnotu její

přítomnost. Její slova, co mi kdysi říkala a především ten způsob, kterým ke mně promlouvala. Její oči byly tak plné štěstí a radosti, jakoby jí v tom malém víčku snad samou blažeností poskakovaly. Její pohled vás zasypal přemírou radosti.

V mé profesy si člověk vyslechne tak moc příběhů a lidské nespokojenosti. Tolik druhů nejrůznějších depresí, tolik trápení a usušení tolika slz, že bojujete právě pro tyto lidi. A ten pocit, když k vám jednoho dne přijde onen člověk, kterému jste několik let pomáhali, s úsměvem na tváři. Přičemž víte, že tu radost, to potěšení v srdci, které dotyčný má, vděčí právě vám. Ten pocit předčí všechno zlé a já jsem šťastná za ty, kterým toto mohu umožnit.

Po zádech mi přejde mráz, po celé páteři a rozrůstá se pomalu po celém těle. Jakoby mě elektrizoval a posléze omráčil. Za svůj život jsem vyřešila nespočet trápení a přesto hlavolam jménem: „Já, koupelna a potoky slz“ nelze vyřešit.

Proč? Proč se svých vlastních nálad nedokážu zbavit a trávím noci zamčená v koupelně, kde se mi derou palčivé a drásavé vzlyky na povrch? Které tak moc bolí! Jejich síla je téměř spalující. Nechtějí přestat, ani malinkou přestávku mi nedopřejí na zotavenou. Proč koupelna? Proč je mé útočiště, když se chci se studem někam skrýt, právě koupelna?

Čím více o svých problémech přemýšlím, tím rychleji mi dochází, v čem jsem se celé ty roky mýlila. Opravdu jsem chtěla být psychologem, protože se mi zachtělo pomáhat a lidé u mě vždy vidí útočiště a vždy viděli? Nebo proto, ve snaze „uzdravit“ sama sebe? Na tuto otázku si teď opravdu odpovědět nedovedu, možná se bojím, možná se mi ani nechce vědět to.

Ač tak či onak, celý svůj život se budu pokoušet o uzdravování dvou bloudících duší. Sobě a mému druhému já v podobě mé maminky.

Svou profesí, svůj životní úděl jsem si možná vybrala, ale svou povahu a rodinu ne. Přesto bych nic nezměnila. I když mě hodiny pláče, který je mé prokletí, leckdy až dusí svou silou, dělá ze mě to, co jsem. A to mě inspirovalo pomáhat druhým. Úsměvy, které vidím u druhých lidí, jsou pro mě daleko cennější, než ten, který mohu vidět v zrcadle.

Řekněte, co je hezčí, než probuzení do rána, jenž vám místy sluneční paprsky vytvoří na očích blýskavou clonu, která působí jako ten nejjemnější šál pastelové barvy. Které si vaše oči tak důkladně omotá, že nevidíte téměř nic jiného? Váš den se tak zabarví do broskvového nádechu, který je tak opojný a neskonale uvolňující. I když je mrazivé únorové ráno, ve vašich očích právě rozkvétá jaro.

Vypustím už nedočkavého zvířecího mazlíka ven, který se po pár prvních krůčcích rozhoduje, zda jít zpět domů do tepla, či se vyvenčit v tom štiplavém mrazu, kterého se nadá ani na malou vteřinku zbavit.

Na každém ránu, do kterého s neochotou ráno vstanu, miluji ten pocit, že si právě dnešek mohu naplánovat, co udělám.

Jenže. Při vcházení do koupelny, za úkolem vykonat nezbytnou ranní hygienu, vidím ji. Pláčem znavená a vyčerpaná choulíc se v klubíčku. Po tváři lze spatřit drobné kapičky slané vody, které jí stékají po jemné kůži a vytváří tak dráhu toho prokletého smutku. Který je k ní přikován, obdobně jako zlý stín. Proč musí být magnetem na něco, co ji ničí uvnitř? Proč jí to

nedá alespoň někdy pokoj? Proč s tím ani nebojuje a pouze se tomu poddává? Tak moc bych si přála, aby jednoho dne nad tím vším zvítězila a byla opravdu šťastná. Ne takovým štěstím, které by ji opustilo při nejbližší příležitosti, ale takové štěstí, které by se jí drželo zuby nehty i v těch nejhorších chvílích, protože ona nejen že to potřebuje, ale ona si to především zaslouží.